

KIADÓHIVATAL.
Budapest, Eszterházy-utca
12. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, pénz s értékküldemények reklamációk általában a lap anyagi részét illető levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz (Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

NÉPJOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

SZERKESZTŐSÉG:
Budapest, Vas-utca 15. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, pénz s értékküldemények reklamációk általában a lap anyagi részét illető levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz (Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

Olvasóinkhoz!

A közeledő évnegyed alkalmából nem mulaszthatjuk el figyelmeztetni az előfizetéseket szives megújítására.

A mi feladatunkat s kötelességünk teljesítését illeti: mi jövőre is törekedni fogunk, lapunk keretéhez mérten, hogy lehetőleg hű tolmácsolói legyünk az általunk felkarolt társadalmi mozgalmaknak. Tollunkat nem adjuk bérbe s küzdünk azon elvek mellett, melyek hazánkat a tönkrejutás meredélye elől megmenthetik. Függetlenek s keresztények maradunk s erős megtámadói a szédelgésnek s a zsidók által felkarolt modern liberálizmusnak.

Kérjük tehát elvbarátainkat, hogy bennünket e nagy és nemes cél elérése céljából támogassanak.

Az előfizetési feltételek maradnak a régiéek.

A „Népjog“ szerkesztősége.

Erdély bajai.

Erdély panaszkodik; kér, könyörög, követel. Nem régebben azt a kérvényt tárgyalta a képviselőház, melyben az állam anyagi támogatása kéretett, egy Erdély részére külön alapítandó földhitelintézet részére. Csak fél millió forint erejéig emeltek igényt. Az erdélyi képviselők — pártkülönbség nélkül — hónapokon át tanácskoztak a fontos ügyben. Nekünk bizony nem jutott eszünkbe azzal gyanúsítani a Királyhágon tülről való képviselőket, hogy mozgalmukat a mandátum-vágy sarkalja. Erdélynek sok baja van. Csaknem annyi, mint Magyarország felvidékének, a honnan bizony nem kalandkeresés csalogatja ki a tengeren tulra a jámbor tótokat. A pénzügyminiszter nem egyezett bele, hogy az államkincstár közvetlenül vesse meg alapját a javasolt intézetnek. Ez volt az oka, hogy a többség mellé állt. Pedig a kormány erdélyi intimusai nevében Horváth Gyula, a miniszterelnök meghitt barátja ugyan csak érdekesen kelt ki a kérvény érdekében. Felhozta, hogy sok minden haszontalanságra telik az állampénztárból, csak épen Erdély hanyagoltatik el. Azt nem mondta, csak úgy gondolta, hogy hej pedig de jó ország az az Erdély, mely az itt megbukott nagyságoknak, magának a miniszterelnöknek, Jókainak stb. is mandátumot ad s mely az eddigéig általában tulajdonképpen a többség sorait tette tömörebbé a tisztelt házban. Epés vita volt az. A pénzügyminiszter s az erdélyiek szószólója nagyon összeakasztották a nyilvánosság előtt a tengelyt, hogy aztán a klubban — kibéküljenek.

Jogosult-e Erdély igénye az említett irányban, nem kutatjuk, nem vitatjuk; de úgy érezzük, hogy a kormány csakugyan elhanyagolja az ottani érdekeket. Egy pár magyarországi vasut helyett Erdélyben kellene száguldozni a gőzparipának. Aztán valamennyi székely pihent eszű, gyors felfogású; de valamennyinek együtt véve is kevés a földje; azok számára áldozat árán is ipart kellett volna már teremteni, az erdélyi

bányákat is jobban ki lehetne s kellene használni. A székely dolgozik, ha van miért s láttuk, hogyan dolgozik; nem dolgozik oly lelkesmeretességgel, kitartóan, pontosan Szent István országában egyetlen más faj sem.

Nem csodáljuk, hogy rosszul esett Erdélynek a képviselőház határozata. A kormány tett ugyan ígéretet, de azt már Erdélyben is tudják, hogy mennyire lehet becsülni a kormány ígéreteit...

Most azonban más irányban hangzik a panasz Erdélyből. A vámháboru miatt növekszenek a bajok a Királyhágon tul. Szó sincs róla, hogy egyhamar helyreálljon a béke monarchiánk és Románia között. Kormányunk elég erélylyel fogott hozzá a retorzióhoz. Hanem a retorzióknak nemcsak Románia adja meg az árát; megiszszja annak levét Erdély is, mert az ottani ipar nyakára kést tett a háboru. A belügyminiszter felhívta ugyan a törvényhatóságok figyelmét arra, hogy az erdélyi iparkészítményeknek propagandát csináljanak. Mennyi értékök van az efféle rendeleteknek, arra nagyon könnyű a felelet. Bizony nagyon kevés. S hogyan adhat ki hasonló rendeletet a kormány, mikor nem csak hogy a közös hadsereg kvóta szerinti része, de még a honvédség sem magyar ipartermékekkel szereltetik fel? Szaktanácskozmány — szól az indokolt panasz — foly elég, de hatályba nem lépett még semmi; — pedig minden nap veszteséggel járhat.

Hogy az Erdély keleti s déli vidékeiből az ottani kisiparosok nem exportálhatnak Romániába az új vámtariffa folytán semmit, az még nem a legnagyobb baj; nagyobb az a veszedelem, hogy napról-napra szaporodhatik a népesség ezen részből a kivándorlás Romániába. Ez azután maradandó veszteség. Pedig bekövetkezhetik minden órában; mert az illető határszéli megyék iparosai ugyanis ki vannak már éhezve az oláh piacra utalt exportjuknak régóta folyamatban levő megrehezése, most meg teljes kitiltása által. Ha ezen kínos állapotban a Romániába való településre külön kedvezmények is ígérkeznek, akkor bizony az átköltözés el nem marad.

Mit kellene tenni, hogy a nagy baj megakadályoztassék. Arra is megadja a választ mindenki, a ki a viszonyokkal csak kissé is ismerős. Keletet kell biztosítani itthon és piacot kell keresni a külföldön, Románián kívül másutt, mindenekelőtt Bulgáriában; vásárt kell szerezni az ugynevezett brassói, de a székelységnek is produktumát képező cikkeknek. Ehhez vasuti s hajózási olcsó szállítás kívántatik; de kívántatik a szóban levő erdélyi iparoknak szükséges nyersanyagra is, mely most nem Romániából, hanem Magyarországból szállítatik, ugyancsak olcsó viteldij.

A székely és szász iparosok azt kérik, hogy vállalat létesüljön, mely az iparosoktól a kész cikkeket méltányos áron átvegye, készpénzzel fizesse, áruházat tartson, ügynököket utaztasson új kelet szerzése végett és hogy ezen vállalatnak a kormány közbejöttével nagyobb hitel engedélyeztessék akár az osztrák-magyar, akár más bank által.

Kétségtelen, hogy ez az eszme nem rossz; csak hogy midőn megvalósul, emberek kellene a gátra. A kormány nem idegenkedik a tervtől, de késlekedik. Pedig itt igazán veszély rejlik a késlekedésben!

Mi nem beszélünk „haza“, midőn Erdély ügyét melegen ajánljuk a kormány figyelmébe, hanem igen is, a haza egy veszélyeztetett részének érdekében szólnunk szeretettel, aggályljal.

II. Lajos öngyilkossága s a zsidó lapok.

II. Lajos bajor király évek óta beállott periodikus örültsége európaszerint tudva volt; midőn néprontó pazarlásai s örült szeszélyei a helyzetet türethetlenné tevék s az alkotmány parancsa szerint beállítottatott a kormányzóság: a szerencsétlen II. Lajos izgatottsága annyira fokozódott, hogy egy séta alkalmával vízbe ölte magát. Az örült király öngyilkosságát követett el. Hogy teljesen beszámíthatlan örültségben tette ezt, a bonczolás eredményéből immár tudva van. Az egész agyvelő régi, kérgesedett és degenerált keményedésekkel volt burkolva, bőven megfejtve az évek óta tartott periodikus örültséget.

És most lássuk a zsidó, szabadkőműves és liberális sajtó magatartását. Mig a kormányzóság beállítása be nem következett, kik voltak, kik a kelyzet tarthatatlanná tételét minden eszközzel, még nagytájjal, hazudással, izgatással és koholmányok s gyártott táviratokkal is siettették? a zsidó szabadkőműves és liberális lapok. A legsértőbb módon gunyolták, kárhoztatták és bolondnak jelentették II. Lajos királyt. Gunyolták magát a királyságot, a monarchiát elvet azért, mivel oly szerencsétlen uralkodó találkoztott Európa királyai között, mint II. Lajos.

Ezek után vegyük szemügyre, miképp fordították meg a rudat a szegény örült király öngyilkossága után ugyanazon lapok?

Egyszerre derék, jeles, nagy ember, sőt hős lett II. Lajos. Még az a jánus-arcu napilap is, mely néha-néha kath. dolgokat is botrányos cinizmussal tárgyal s ezáltal sok modern szellő fuvalta, megrostált s könnyűnek talált levitát is a kath. elvhűség vastag gyalázatára pártolói közé csábitott: sietett „nemes és férfias tettnek“ magasztalni II. Lajos öngyilkosságát. Még nem elegen ugrálnak le nálunk a Margit hidról évenként a Dunába: a Sátán sajtója magasztalta, glóriával vonja körül az öngyilkosságot minden alkalommal, hogy még többen kapjanak hozzá kedvet. Mily ostoba logikátlanságban eviczkélnék a liberálizmus ezen szánandó tollforgatói, midőn egyrészt tele-szájjal hazafiságot, közművelődési egyleteket, magyarosodást prédikálnak; másrészt megítéledő öngyilkossági, párbaj stb. mániát ajánlgatják épen nálunk, hol a nagy gr. Széchenyi mondása szerint majdnem az apagyilkosnak is kegyelmezni kellene: oly kevesen vagyunk.

De ez még csak egyik büne a liberális sajtónak, hogy t. i. az előbb annyira gyalázott II. Lajost, mint öngyilkost legott magasztalni kezdte. Van még nagyobb és ördögibb büne is. Megindította néhány archizsidó és archi-atheus nagy lap a mozgalmat, a többiek pedig utánuk zengik azon infámis irányzatot: elhitetni az őket olvasó lib. birkasereggel, hogy II. Lajos nem volt örült, hanem teljesen beszámítható, épeszű ember. Jól tudják, hogy az épeszű ember öngyilkosságát egészen másképp és szigorúabban veszi az egyház, mint az örült betegét. Előkészítik

gunynyal követelhetését annak, hogy az egyház, mely teljes pompával temeti el a szerencsétlen II. Lajost, adandó alkalommal a valódi öngyilkosoktól se tagadja meg a szertartásokat. Pedig ugyan ők ott, hol teljes uralomra vergődhetnek, mindent elkövetnek, hogy senki se vegye igénybe az egyház szertartásait.

Titeket, honfitársak, kik olvassátok a „liberális” lapokat is, figyelmeztetni óhajtotalak, mily gonosz irányban s mily következetlenséggel eviczkél a liberális (zsidó) sajtó a bajor ügyben is. L. A.

Hogy áll a világ?

Azt beszélnek, hogy nem sokára meg lesz az annexió! Ausztria-Magyarország lesz ur, természetesen, Boszniában. Diplomáciai kellemetlenséggel aligha fog jární, hogy ha a nyolcz esztendő állapot állandósítatik és nemzetközi jogalapon Bosznia monarkikánkba bekebelezetik.

Kié legyen, ha a miénk nem?

Csak Törökország- és Oroszországnak lehetne ellenvetése. A töröknek fájni fog, ha beteg fogát kihuzzuk, de ő már ugy sem veheti hasznát. Oroszország pedig nem igen gondol most azzal, hogy Boszniából mi lesz, ő Bulgáriában fog ellenkoncezssziókat keresni.

Angliában az elmúlt hét a manifestumok hete volt; Gladstone, Hartington, Chamberlain ellenzéki vezérek s kisebb nagyságok mind a két részről egymás után bocsatották ki a választóikhoz címzett nyílt leveleket, melyek az ir kérdéssről s csakis erről szólnak. Maga a „nagy aggastyán”, the grand old man, mint honfitársai az utóbbi évek alatt elneveztek, ifjúi hévvel és erővel vetette bele magát a választási hadjáratba s mindjárt manifestumának kibocsátása után elindult Skóciába, hogy megkezdje nagy szónoklati körutját, hasonlóan ahhoz, melylyel annak idején a dicsősége tetőpontján álló Beaconsfield-kabinetet megbuktatta. Megtartotta Edinburghban első nagy beszédét s e napokban tartja a másodikát. Az első beszédben már jóval messzebb ment, mint a június 12-iki manifestumban: kijelentette, hogy a home-rule javaslat le van téve a napirendről s csak Irország önkormányzathoz való jogának elvét kívánja elismertetni. A Pall Mall Gazette ez újabb engedménynél fogva azt reményli, hogy Chamber-

lain ismét csatlakozni fog a kormányelökhöz, mert hiszen ő ugyanezt kívánta volt Irország számára. A Saint James Gazette azonban ugy vélekedik, hogy Gladstone mindazáltal kötve van a Parnell minimumához s ígéreteinek ennél fogva sem hathatóságuk, sem értékük nincs.

Franciaországnak Toulouse városában nemrégiben eucharisztikus kongresszusnak kellett volna lennie. Goblet vallás-, közoktatás- és szepművészetügyi miniszter azonban a püspökhöz intézett köriratban jónak látta beleavatkozni a tisztán vallási ügybe és megtiltani a kongresszus megtartását. A miniszternek ez az intézkedése semmivel sem indokolható és durva erőszakot képez. Egyébiránt az ilyen önkény Franciaország-már csak kisebb-nagyobb felháborodást idéz elő, de bámulatot és meglepetést többé nem. A verbeli hercegek után a katolikus kongresszusok és a kongresszusok után mi következnek? Ki tudná azt megmondani? Bizonyára maga Goblet sem. Aki megtette az első lépést a lejtőn annak legtöbbször meg kell tennie a többi is: de minők lesznek majd azok a kényszerűségből megteendő további lépések? A kongresszus betiltása különben is nagyon időszerűtlen dolog volt; hiszen Franciaországnak éppen mostan igen nagy szüksége van a belbékére. A ki olajjal akar tüzet oltani, az nem cselekszik okosan. Goblet említett köriratában indokul felhossa, hogy a kongresszuson külföldiek is megjelentek volna. Hát bűn ez? A németországi katolikusok kongresszusain, — például említve ezt — nem jelennek-e meg kiváló férfiak Európának csaknem minden országából? Nem láthatni-e ott angolokat, franciaikat, belgákat, hollandiakat, sőt amerikaiakat is! Ugy látszik, hogy a katolikusok irányában Németország (és különösen Poroszország) sokkal liberálisabb, mint Franciaország. Pedig Franciaországnak lakosai katolikusok! Ámde kormánya szabadkőműves.

Belgium. Borinage kőszén-bányakerületből nyugtalanító hírek érkeznek. A strikoló bányamunkások száma erősen szaporodott Quaregnonban a polgármester ablakait bevették és elfoglalták a gépeket, melyek a szén fel- és lerakásra szolgálnak, hogy a csatornába vessék azokat. A pékboltokat kirabolták és a munkásokat, kik vonakodnak a strikolókhoz csatlakozni, mint ellenséget szidalmazták. Jemappesban, hol most a mozgalom

központja van, a helyzet a legfenyegetőbb. A csendőrök kivont karddal támadták meg a zavargó tömeget, mely azonnal visszavonult, de egyesek nemsokára visszajöttek és azt kiabálták: „Mindegy nekünk, akár szuronytól, akár golyótlól vagy éhségtől halunk meg.” A zavargók és nejeik vörös és fekete zászlók alatt csoportosulnak és kiabálják: „Éljen a köztársaság, éljen Franciaország!” — A zavargók megkísérlették a telefon- és távirai sodronyokat elvágni. A katonaságot Monsban összpontosították. Mindenfelől csendőröket és csapatokat hívnak össze. Tekintettel e mozgalmakra. érthető, hogy Franciaország az éjszaki határon elővigyázati rendszabályokat léptetett életbe.

SZAPULÓ.

Franciaország elzsidósodásáról szól a következőkben a szapuló, nem árt egyszer idegen zsidókról is megemlékezni, habár nekünk magunknak több van itt szegény hazánkban, mint elég — no, de a poloskák ellen sem igen segít a közönséges rovarpor. — tehát oly időkre kell reményeinket vetnünk, a melyek a sáskákat, poloskákat és zsidókat alaposan, mind Ábrámhöz ölebe fogják hajtani, ha ugyan a zsidók a poloskákkal fraternizálnak, a mitől, noha nagyon hasonlók egymáshoz, sajnos okunk van nem tarthatni.

Midőn a Rothschildok 1832-ban Metternich jóvoltából osztrák bárók lettek, s a párisi James Rothschild ennek következtében illőnek tartotta, hogy a francia arisztokraták őt feleségével együtt társaságukba fogadják, az angolémei hercegnő előtt egy alkalommal szóvá tétetett, hogy nemsokára lesz szerencseje Rothschild bárónét fogadni és társaságát élvezni. E kilátásba helyezett látogatás annyira felháborította a különben igen finom hercegnőt, hogy a legnagyobb undorodással s „Fi donc” (Pffj!) kiáltással utasította vissza a zsidónéval való érintkezésének még csak gondolatát is.

Ma pedig, midőn hercegi és grófi családok tagjai a Hirsch palota lépcsőzetén sietnek a báró estélyeire, a zsidó rámutat e fényes társaságra s azt mondja fiának: „Nézd csak, fiam, ezek busz év múlva házfelügyelőink lesznek.”

S hogy Hirsch báró nem beszél csak ugy világba, az onnét is kiderül, hogy a párisi Rothschild-nékné lovásza jelenleg már csakugyan herceg, kinek őse, I. Ferenc francia király oldala mellett esett el Páviánál s kinek tisztességes neve de la Trémoille.

A francia fény és dicsőség feltűnő módon oda vész. Azokon a helyeken, a melyeknek pusztá megnevezésénél nemesak a francia, de akármely nemzetbeli művelt ember is föllekesül, mert Franciaország dicsőségétjes multjára s az európai államok közt elfoglalt fensőbb rangjára emlékeztetnek, azokon a helyeken — mondom — ma zsidók tanyáznak.

— No, hát akkor csak paphoz vele; mert én Ninával már gyűrűt is cseréltem.

— Gyűrűt? — Rikkantotta el magát Pista és szörnyűködésében a nagy olló után nyult.

— Nehéz az az olló, ne bánts!

— Ne komédiázz, mert fölnekedtél a képedből. Nina nekem adott jegygyűrűt. Itt van az ujjamon; ide nézz!

— Hát ez rézvasaló itt? — Mutatott Tóni a magáéra.

— Hazudol!

— Csalsz!

Piff! — Paff!

A két költői lélek felképelte egymást.

— Nem ismerlek többé; — szolt Pista pi-pacs arccal; — e minutától fogva utaink szétágtak.

A két kebel elvált.

— A multból csak az együttülés, az együttvarrás aranyeres emléke fog fönmaradni, a többi, mint hulladék, elenyészik. Elkerüllek, nem nézek reád, üzletedben mely legyen virágzó, nem háborgatlak; nőmmel, mert Nina enyém leend, a zjtalan varrásnak a téglázó vas olykori koppánása által megzavart boldog némaságában fogom tölteni elégedett napjaimat. — Szólt lángoló vonásokkal Tóni.

Ezekből látjuk, hogy Tóni szerelmesebb, mert nagyobb poeta vala.

— Fogadjunk, hogy a szüz enyém lesz; — sipított újra Pista.

— Fogadjunk; — válaszolt értelmes hangon Tóni.

— Életben vagy halálban!

— Sem életben, sem halálban!

— Kezet ide!

— Itt van. Mibe?

— Aki elveszti a fogadást, annak mindenütt marha lesz a neve; utcán, piacon, szobában.

Aki jobban szeret, az jobbat érdemel és sok megborsáztatik neki. Tóni költőibb lelku volt és így jobban szeretett és Nina sok apró ballépéseit megbocsájtva neki, tengennyre habozás után, sok utánjárásának érdeméül parányi kezét nyújtá neki.

— No Csákány ur! (hogy ellenségek lettek, megbecsülek egymást) — szoltá meg Kardos mé-

TÁRCZA.

Mikor a halottakat égetni fogják.

(Rajz egy képzelt korból.)

Irta: **Városy Gyula.**

Akkor bizony majd igen furcsa idők fognak jární. A vallásos kegyelet alább száll, leesik talán a zerus fokra is. A külön kikerített hely, melynek jelenleg temető a neve, pázsitos sirhalmaival, korhadó fa- és ragyogó kőkeresztjével, eltűnik. Akkor majd odahaza lesz a kripta. Az urnákat sorba rakogatják a polera egymás mellé, a hogy a család tagjai meghaltak és megégették őket. Meg fog esni, hogy a zsiros bődön a halott hamujával és a tegnapról maradt étellel egymás mellé jut a kamarában, sőt a gazda közibök illeszti a szeszes butykost is. Az nagyon jeles dolog lesz.

A kegyelet, mely a lélek lezillatosabb virága, akkor majd bánatosan zárja össze kelyhét. Jézust, az Isten-embert eltemették és a vallásos ember, mint az ő Megváltója is temetkezni és nem égettetni óhajt. A kik a kremációt akarják behozni hiába burkolóznak a költőiség és egészségügy palástjába; a gomolygó fekete füstnél és a pattogó hasábok lángjánál sokkal költőibb a pusztai sir vadvirágos halma, melynek reves keresztjén halottak estéjén a szeretet gyertyája ég és az egészségügy köpenye szét szakad, mert akkor is lesznek dúló csaták, hol lelkes emberek tizezrei hullanak el, kiket nem a tűz, hanem a gödör, vagy a vadállatok éhes torka fog eltemetni.

A kremáció embereinek nem kell a Jézus és a Jézus által megszentelt temetés. Ők megsemmisülni és nem eltétetni akarnak.

Abban az el nem érhető, de némelyek által óhajtott korszakban a komikum és a tragikum egymást fogja váltani.

Nézzük csak!

Csákány Pista és Kardos Tóni kenyeres pajtások valának. Kis városkában laktak és igen szerették egymást. Sziveiket a czérna és a tú-

fűzte egybe, lévén együtt inaskodó és legénykedő szabó művészek.

A szabók, kiváltképen ha még csak legények, mind költői emberek, kik, ha az öltögető fényes türe tekintenek, galambjok szemének sugarára, látva a fehér czérnát, babájok ártatlan lelkere s a feketét, rózsájuktól a földozgatás miatt való távollét mélyeséges bánatára gondolnak azonnal. Ők a műhely költői és mint ilyenek szerelmesek. Van e költő, aki nem szeretne? S van e szabólegény, a ki nem költő?

Ők szerettek; szerettek pedig egyet, forrón, lángolóan, a czérna elszakadásáig, mely sziveiket összeférezte.

A fonál elszakadt, a barátság ruhája szét fesselt; kerülték egymást, mint az már az emberek között meg szokott történni.

A veszedelem tárgya Nina volt, a járásbíró szobalánya, kinek nemesak szőke haja, fehér kepe, sűrű szemöldöke alatt beszédes kék szeme és puha válla vala, hanem még 500 forintról szóló takarékpenztári könyvecskéje is szundikált a ládája feekén.

Van-e szabólegény, ki az ily szobaleányt ne szeretné? Olyant, aki szép is, dus is!

Egy este, munka után, így szolt Pista Tónihoz:

— Tóni te! Szeretted te Ninát?

— Ühüm, — szolt költői nyelven, félvállról, a megszólított.

— De én is szeretem!

— Tölem szereheded.

— Ha te is szeretted, én is, kié lesz akkor a leány?

— Az igen egyszerű dolog; az enyém.

— Ládd, ez nem egyszerű dolog, Tóni. Ha te elveszed őt, én akkor megöllek.

— S ha te veszed el, megnyúzlak.

— Egyezünk; ott van a nyolczszáz forintos Buli Mária, esküdjél meg azzal.

— De pisze az orra, vastag és nagy a szája, pereg a nyelve. Vedd el te, nekem nem kell.

— Bolond vagy te, Tóni! Hiszen nem az orrával varrsz, elég ha a tud hegyes; ha alszik, a nyelve álló malom, — melynek munkaszünet alkalmával is meg van a maga értéke.

Franciaország vngyona 150,000 millió frankot képvisel, ennek több mint fele vagyis 80,000 millió frank a zsidóké.

Az embernek szemé-szája eláll, ha látja, hogy egy maroknyi nép, alig egy század alatt hatalmába kerített egy országot, melynek megalapítása a fölvirágztatása egy nagy nemzetnek sok százados nehéz és fáradságos munkájába került. — 70,000 zsidót tüntet fel a statisztika a mai Franciaországban; de ha a kimutatás hamis is, a mint csakugyan kell lennie is, mert Franciaországban a statisztikai adatok gyűjtésénél több év óta már nem szabad kérdezni, ki melyik vallásköz tartozik; — ha tehát a francia zsidók számát akár 500,000 re tesszük, mégis mily elenyészőleg csekély a szám Franciaország összes lakosságához képest? És mégis ezen elenyészőleg csekély kisebbség uralja a nagy többséget. De ugy kell a francziáknak, mért bomlottak annyira a zsidók felszabadítása után? mért nem okultak saját történetükből, a melynek tanúsága szerint sz Lajos 1254-ben a talmud minden megtalálható példányát tűzbe vetteté, mert a talmud megvizsgálása végett összeült bizottság e könyvet s a szerinte élőket a keresztény társadalomra nézve vészhozóknak nyilvánította? mért feledtek meg a megőrült VI. Károly kelyett uralkodó berry-i és burgundi hercegek által 1394-ben hozott rendeletéről, mely a zsidókat, mint a kereszténység legdühösebb ellenségeit, Franciaországból kitiltotta? mért nem emlékeztek meg XIII. Lajosokról, a kit az ország és a történelem egyéb jeles tulajdonságain és tettein kívül bizonyára azért is „a nép atyja“ névvel diszített föl, mert a zsidókat kiutasító fentebbi rendeletet nemcsak megerősítette, hanem az ujonnan elfoglalt tartományokra is kiterjesztette?

Szörnyű vaknak kell lenni azon embernek, a ki saját kárán sem okul, és szörnyű vaknak kell lenni ama nemzetnek is, mely saját történelméből sem tanul. Azt mondják, hogy a középkori zsidó üldözések az akkor uralkodó sötétségnek a következménye volt; de hiszen majd meg fogja világítani e sötét kort a legújabb kor; a középkorban, a sötét korban a zsidókat kiutasították, a legújabb korban, a felvilágosultság kora, aligha fog meglepődni a pusztá kiutasítással.

Az igazi francia hazafi, a ki nem tagadta meg hazájának történetét, az ma alig ismer hazáját; ő ugyanis olyan Franciaország mellett lelkesedik, melynek sok százados története nem egyéb, mint a zsidóságnak sok százados tagadása; a mai Franciaország ellenben évszázadokon át vallott s kipróbált elveit s évszázadokon át megérlelt jobb meggyőződést letévén, oda iparkodik, hogy a kereszténységet megtagadja; s midőn e törekvését a XIX. század fölvilágosodásának tartja, nem veszi észre, hogy az nem más, mint a zsidó kovásznak a hatása, mely az egész tömeget megromtatta. A zsidó hatalom lépten-nyomon szakít le egy egy szép levelet ama diszkoszoruból, melylyel a kereszténység Franciaországot körülövezte

zes heteinek harmadikában, — a fogadást megnyertem, az ur

— Ki ne mondja az ur azt a nevet, mert azonnal meghal; — förmedt rá Csákány. — A fogadást sehogy sem nyerte meg. Az ur gebedt mellü, meghalhat és én az özvegyet elveszem. Így azután a nőt még életében bírom s megteszem hogy az ön hamuvedrére fölmetsetem: Marha!

Kardos nem szolt egy szót sem, haza sietett, megcsókolta a feleséget s a legvastagabb tübe felőráig húzott bele. Nyilalást érzek a mellemben, — sajdukt meg a gondolat Tóni fejében, — még megcselekszem azt a bolondot, hogy mihamarabb elpatkolok. Pista pedig, amilyen dühös, oda iratja urnáma: Itt nyugszik egy marha. — Jogosan! Ehhez jussa van.

— Ugyan feleség, — kérdi Ninájától. — ha megtalálnék halni, megsiratná-e?

A kék szemek hamisan mosolyogtak.

— Meg hát.

— Az özvegyi fátvolt hordanád-e urnád betöltéséig? (Régen így mondták: koporsód bezártáig!)

— Volna eszemben! Hamvainak vörös cserépből égettetnék vedret és oda álltatnám a vizes kanták közé.

Az asszony olyan édesen kacagott, hogy Tóninak a szeméből majd kicsordult a köny s nem merté kimondani a szót: hűtelen; pedig szíven feküdt.

Kardos egy reggel azon vette magát észre, hogy a házban két zabó lakik. A másik Csákány István, az egyik pedig, ugy gondolja, hogy ő.

— A gazember el akarja a feleségemet csábitani, abból ugyan semmi sem lesz.

Uj lakásba ment

Egy hetre a Kardos czimtablaja fölött ott pompázott a nagyobb Csákány-czegér.

Borzasztó! Üldöz! Azért sem fog ki rajtam!

Végig járta a városkát, Csákány mindenütt nyomában. Ha ugyanabban az épületben nem vehetett ki lakást, behurczkolodott a szomszéd házba. De ott volt mindenütt mellette. Neki ott kellett lenni, ha utolsó krajczárjába kerül is, mert Ninát nem birni és hozzá marhának is lenni, az sok

A folytonos vándorlást a fiatal asszonyka

HIREK.

— Az országgyűlés szombaton, e hó 27-én elnapolja magát szeptember hó közepéig. Tisza miniszterelnök a jövő hét végén Komáromba megy a református kerületi gyűlésre és azután Bécsbe utazik, hogy ő felségének több ügyben előterjesztést tegyen és az osztrák kormányval több függő kérdésben értekezzen. Az érdelemes tárgyalások a vámtariffa és az osztrák-magyar Lloyd ügyében később lesznek.

— Veres József országos képviselő pünkösdi hétfőn délután tartá Sz.-Szt.-Tornyan beszámoló beszédjét. A képviselőt a határon egy díszes bandérium fogadá. A beszámoló beszéd után, melyet a nagy számmal összesereglett közönség a legnagyobb érdeklődéssel és figyelemmel hallgatott végig s tetszését többszörös hangos eljenzésben nyilvánítá — a 48-as olvasó-kör zászlószentelése következett; ennek végeztével társas vacsorához ültek az Orosházáról is mintegy 60 számmal megjelent vendégek, mely után a nyalka fiatalság delcegen rakta a csárdást kivilágos kivraddig. E bál a körnek 30 forint jövedelmet hozott.

— Életmentő csendőrök. Miaváról (Nyitramegye) írják lapunknak: Az e hó 16-án itt megtartott országos vásár alkalmával nagy szerencsétlenségnek vette elejét három derék csendőr lélekjelenléte. A kérdéses napon egy kocsi állott felügyelet nélkül a város alsó nagy hidja közelében. Három serdületlen gyermek felmászott a kocsira s egyikök a gyeplőket ránczizálni kezdte. A lovak elragadták a szekeret s legalább is 5 méter magasságról a hid közvetlen szomszédságában lévő pataknak rohantak. A kocsi belezuhant és a gyermekek bizonyára ott veszttek volna, ha Stingly Zsigmond csendőrhadnagy, ablakából látván a balesetet, ki nem ugrik az ablakon át az utcára és rögtön a veszély helyén nem terem. A megsérült és elrémült gyermekeket ő mentette ki a patakából. A fogatot és lovakat pedig a helyszínére valamivel később érkezett János János és Wolfshendl Gusztáv csendőrök segítették ki a vízből.

— Megesipett zsidó család. Egy süketnéma fiatal ember, névszerint Csillag József, Szatmármegye egyik járása szolgabirojának pecsétje és névirásával igazolt nyomtatott föl hívással járt a napokban házról-házra Esztergomban. könyörödmányokat gyűjtve. És mert igazolványai szerint 48-as honvédkapitányok a fia, a ki egy szerencsétlen család egyetlen fentartója — szép összeget

unta meg. Egy őszi hurczkolodás alkalmával tüdőgyuladást kapott, melyből csak a hamvasztó kemencze gyógyította ki.

Az özvegy ember márvány edénybe záratta a kedves halott porát; lehetett vagy három kilónyi. Istenem, hogy még ekkor is font számmá mérik az embert! Oda helyezte ágya fölé, az „Ej Velenczében“ című kep alá. Sirt, sirt, sokáig. Egyszerre csak felugrott az öröm sugara szaladt át sötétsárga vonásain kitérta az ajtót, keresztülment a kapualján, egyenest a szomszéd ajtónak.

Csákány és Kardos még ekkor is egy föld alatt lakott.

— Nina meghalt, de a fogadást megnyertem; — tárta fel az ajtót sarkig. — Hát mit is akarok mondani? — Szemeiben a keserű gony látszott. — Vannak-e itt tanuk?

— Tán csak nem akar tanuk előtt lemarházni?

— Pista, Pista te! Gyere be! — Kiáltott az udvarban kobörgő inasnak.

— Abban igaza van Kardos urnak hogy elve nem birhatom már Ninát, de meg van még a hamuveder és benne, porrá égyve Nina, a fogadásban pedig az is állott: ha elve nem, -- halva! — Gondom lesz a porokra. Ugy-e ott áll az ágy fölött?

— Meltóztatik majsztram uram? — Sompolygott oda Pista.

— Meltóztatik a hetvenhetféle bideglelés! Szaladj a csámpás zsidóhoz hozz egy felliter „Jaj-defajt!“ Jól megmérje, mond meg neki, hogy én hozatom. Palaczkot adjon ő és írja a többihez.

Tóninak ez időtől nem volt sem éjjele, sem nappala. Világossal szótlanul dolgozott, sötétben, mikor más alszik, virasztott. Hazáról ha távozott, duplán rá fordította a kulcsot.

Ez a Csákány a milyen rettenetes ember, még elrabolja a hamvakat! Akkor se Nina, se Kardos név! Hanem

Kirázta a hideg.

Oh az a bolond fogadás, az a bolond fogadás! Inkább Csákány vette volna el Ninát, most legalább ő tenne ugy vele. De jó is lenne! S inasát amugy magyarosan elpáholta. Miért néz arra a kepre, mely alá „Ej Velenczében“ van írva?

szedett volna össze; de véletlenül bebotlik a csendőr-laktanyába s csak már az ajtó előtt veszi észre a veszedelmes helyzetet. Vissza is fordult nagy sebtébe, de az ép benn levő százados erős hangon visszaparancsolja, mire a süketnéma össze-rezzen s megfordul. Meg volt fogva. Előkerik irományait s mert azok hamisítványoknak tüntek föl, távirati uton kérdést tett a csendőrség az érdeklött szatmári szolgabirosnál az ipsze kiléte felől. A távirat igazolta a turpisságot s ekkent Csillag uram ügye a járásbiróság elé, ő maga pedig annak börtönébe került. Es a börtönben aztán megtörtént az a csuda, hogy a süketnéma megszólalt. A vizsgálóbíró előtt részletesen elbeszélte az egész gazsalást. Őtet nem Csillag Józsefnek, hanem Gr ü n f e l d Jónásnak hívják, hogy zsidó s nem is szatmári, hanem trencsényi születésű. — A hamisítványokat s pecsétet is ő maga készíté egy másik zsidó társával. Így zsákmányolja ki a zsidó önző aljas céljaira a keresztény jószívűséget!

— Isten haragja Bácsme gyében. Feketehegy bácsme gyei községből írja levelezőnk: Szörnyű napunk volt e hó 21-én. Délután 4—5 óra közt óriási vihar keletkezett. Akkor erővel dühöngött, hogy nagy, 5 méter hosszú és 35 cm. vastag gyökerű eperfák néhány pillanat mulva tövestül kitépve heverték a földön, gyökerük az égnek mereszkedett. A jég a fél határt teljesen elpaskolta. A szőlő, mely bővíven van Feketehegy határában, mind odalett. A felhőszakadás jéggel vegyes volt a legnagyobb mértékben, akadtak olyan helyek, a hol a vihar után egy láb magasan állott a jég. A kár épületek és jószágokban s különösen gabonában óriási. Sok házba özönével tört be a víz, a lakóknak ki kellett költözködni. A villám egy Tóth Mihály nevű gazdembert lóvakarás közben agyonütött. A szerencsétlen után őt árva maradt.

— Mi az oltári szentség? A vasvári plébánia egy budapesti zsidó czegtől ily czim alatt kapott levelet: „F ő t i s z t e l e n d ő O l t á r i s z e n t s é g n e k V a s v á r o t t.“ Hogyha keresztény ember a zsidó rabbinert „m e g t i s z t e l e n d ő z n é“, vagy, hogyha a hatóságok a „tisztelendő“ vagy „főtisztelendő“ rabbinak czi-mezik megkeresvényeiket abban még csak volna egy kis logika, hanem a főnti czimhez vagy rossz-akaratu sületlen élcz, vagy vastag sötétség a felső emeletben szükséges — meg alávaló szemtelenség, a mely csak a zsidótól telik ki.

— A kolera fölől nagyon vékonyak a hivatalos táviratok s tartunk tőle, nem adják teljes képét a járvány pusztításainak. Egy mai római távirat jelentése szerint tegnap déltől ma délig Brindisiben 18 ember betegedett meg és 7 ember halt meg kolerában. Jan Vitoban 4 újabb megbetegülés és 2 haláleset, Oriában 3 megbetegülés és 1 haláleset. Latianóban 2 megbetegülés és Velenczében 3 megbetegülés és 2 haláleset történt.

Mikor ott az urna. Bizonyosan el akarta lopni. Csákány felbérelte pénzzel. Ő tudja bizonyosan és a fiut ellődította a műhelyből.

Felt, virasztott és gyanakodott. Utoljára a szolgáját is elcsapta; magára maradt. Most legalabb nincs kitől felnie, csak Csákánytól.

Ez pedig mindennap meglátogatta, barátságos arczczal, édes beszéddel.

Inkább lett volna az az arcz savanyu, a beszéd pedig keserű. Tört látott ezekben is. Csákány hatalmasabb termet volt; nem mert hozzá nyulni.

Csákány egy nap azt vette észre, hogy kollégájának az arca mind jobban fakul ugyan de szemé fényesebb, ajkai beszédesebbek.

A pláinkától van. Szegény . . .

Kardos maga főzött maga süttött, maga mosott. Nem volt senkije, csak a jól megőrzött urna.

— Csákány barátom, jöjj csak be. — vonszolta bágyadt tagjait Kardos a szomszédos ajtóig. — Mutatok és mondok valamit.

Csákány átment.

— Nézd ezeket a pogácsákat. — mutatott a tepsiben levő husz darab tagbaszakadt, sületlen tészta, — egy hét óta mást sem eszem, csak pogácsát. Kiváló finom lisztből magam sütöm. Ilyen lisztet nem kapsz sehoh a világon. Ezeket puhára találtam gyurni, egy kis liszt kell még hozzá.

Csákány szánalommal nézett a földbarna pogácsákra.

— Ugyan miből gyurhattad?

— Ebből ni! — Leemelte Ninájának urnáját s a maradék hamut a tészta közé rázta. — Meg-ettem barátom a feleségemet, hogy halálában se lehessen a tied és hogy ne én, hanem te légy a marha.

Csákány elnevette magát.

A marha ugyan én vagyok, de te mi vagy? — Szolt és kibillent a szobából.

A beteg ember megfogta az üres urnát s ugy vágta a bezáruló ajtóhoz, hogy az menten ketté repedt.

. . . Es ha szépen eltemetik az asszonyt, mindez nem történik így.

Egy másik távirat melyet az eddig járvány-mentes Genuából kaptunk, viszont arról értesít, hogy a gonosz nyavalya már oda is átharapódzott. E szerint egy asszony, ki Turinból érkezett Genuába, ott kolera nosztraszba (?) esett s meg is halt.

— **Rejtélyes tutaj.** 23-án reggel 7 óra tájban az újpesti rakodó partról két hajólegény indult el csónakon, csakhamar egy üres keskeny tutajt pillantottak meg, melyen egy eb és néhány száll fa feküdt. A legények a csónak sorához kötötték a tutajt és kivonszolták a partra, hol észrevették, hogy a tutaj föl van fordítva, az eb pedig már nem él, de egy alulról felnyúló madzaggal a tutajhoz van kötve. Valószínű, hogy a tutajjal valami szerencsétlenség történt s ezért a két hajólegény följelentette az esetet a ker. előjárásának, mely erről viszont a rendőrséget értesítette.

— **Nincs többé éhes gyomor.** Velencei lapok világra szóló eseményről adnak hírt. E szerint Succi olasz Afrika-utazó olyan növény-likört talált föl, melyből a ki iszik, rögtön elmúlik az éhes s a mellett az ital úgy táplál, mint a legkülönbébb vesepecsenye. A feltaláló valódi hős is és jelenleg maga tesz a szerével kísérleteket. Nem eszik, nem iszik semmi egyebet, mint az új likört, s hogy ez csakugyan így van, arról tanúsígot tesznek azok az emberek, a kik éjjel-nappal vigyáznak rá. Mi lesz a kísérlet vége mindenesetre nagy érdeklődéssel várjuk, mert ha Succi ur nem jut a cigány lovának ismeretes sorsára, akkor egyszerűen meg van oldva a szociálista, meg a diurnista-kérdés.

Országgyűlés.

Az utolsó hároméves országgyűlés második ülészakájának megkondult a végharangja, pedig nem egészen végezte el azt a feladatot, melyet a kormány kitűzött.

Az Ausztriával való kiegyezés fontosabb tárgyai nem lettek elintézve. Az osztrák törvényhozás, nem törődve azzal, a mit a két kormány egymás között megkötött, a kormányok megállapodása ellenére fölemelte a petroleum-vámost — tehát új megállapodásra, új egyezményre, új parlamenti tárgyalásra lesz szükség. S hogy a magyar kormány fog engedni, azt hangoztatni nem is kell, a parlamenti többség ma megszavazta a fehéret feketének, holnap ismét a feketét fehérnek. Ez a mi parlamenti többségünk. A mi „többségünknek“ nincs meggyőződése, erről az éreynről lemondottunk rézen, elfeledtük már, a mióta Tisza Kálmán jutott a hatalom élére: mert azóta kezdve a magyar parlamentarizmus szerves életműködése a szavazás gépies mozgásává alakult át. Az eszméknek, nemes szenvedélyeknek, szilárd meggyőződéseknek helyét elfoglalta a rideg numerus. A lemondásnak, az elszunnyadásnak esete nem egyszer fordult elő épen a bevégeztet ülészakában.

A költségvetés nagyon rossz volt. A kormány mamelukjai megszavazták.

A megyei törvényjavaslat a régi helyi önkormányzat utolsó foszlányait is elsöpörte. A kormánypartban is sokan voltak, kik ragaszkodtak a régihez, de azért a javaslatot a mameluk-gárda megszavazta.

Megszavazták az ötéves mandátumot és a népfölkeleési törvényt is, pedig mindakettő súlyosan és közelről érinté a legmagasabb alkotmányi kérdéseket s az alkotmány legszükségesebb biztosítékait. De a magyar parlamenti többségben nem akadt ember, kinek aggálya támadott volna. E többség szavazott mint a parancsolat.

Ott volt a 22 milliós póthitel kérdése. A miniszterium bevallotta politikájának és kormányzatának durva hibáit. Hiába, a többség megszavazta, még pedig nagyobb bravúrral, mint bármikor.

Itt volt a Hentzi-Jánszki-ügy. A midőn Tisza Kálmán fenegyerek szilajssággal nyilatkozott a többség helyeselte e miatt — mikor pedig Tisza Kálmán meghunyászkodott — akkor meghelyeselte e miatt.

Ezeknek a mamelukoknak tehát teljesen mindegy, akár jól, akár rosszul, akár sikeresen, akár kudarcra dolgozik a kormány, ő a kormányt támogatja föltétlenül.

Milyen lesz a jövő? Nem tudjuk, de a múlt mint kitárt könyv áll előttünk, melyben azt olvassuk hogy a Tisza-kormány még sem elég támaszték a többség pusztá szavazata.

Az elmúlt ülészak utolsó szakaszai azt mutatták, hogy a pénzügyi helyzet oly nyomasztó, hogy ennek bajaival sem Tisza sem pártja sekiég megküzdeni nem lesz képes. És azt mutatták, hogy Tisza feje fölött a bécsi udvar ege kezd elborulni!

Sok tanulsága van az elmúlt ülészakának s a sok között egyik legszomorubb tanulsága az, hogy az udvar tudja, hogy Tisza Kálmán semmi áron sem hajlandó megválni a bársonyszéktől, tehát az udvar minden árt behajt Tiszától. A parlamenti többség pedig semmiképp sem áll útjába e folyton erősülő politikai kizsákmányolásnak.

VIDÉK.

Baranyából, jun. 22.

Villánynak, e világhírű bortermő vidéknek életfenntartási legfőbb eszközét a bortermelés képezi; azért a szőlősgazda aggodó figyelemmel kíséri a virágzás lefolyását. Noha a szőlőket a mostoha időjárás miatt az idén a szokott időnél későbbben munkálták meg, mégis rendkívül dús hajtások sarjadztak a tőkéken; a fejek pedig oly gazdagon lepik el a tőkéket, hogy szinte föllözik a hajtások és lombok mennyiségét. A virágzás azonban nem folyt le a gazdák kívánsága szerint. A nagy szelvények és hideg esők következtében nem kis mérvben elragyáztak a fejek. Mindazáltal, ha természeti egyéb csapások nem jönnek, jobb szüret elé nézhetünk, mint a tavalyi volt. Nem tehetem, hogy a közönség figyelmét bizonyos dolgokra föl ne hívjam. Legújabb időben gombamódra szaporodnak az úgynevezett „borkereskedők és szőlőbirtokosok“. Hogy bizonyos, általánosan ismert fajtából kerülnek ki, alig kell említenem, Schönfeld Jónás, Flokk Möricz, Kohon Miksa stb. nevek már elárulják kilitüket. Ezek a borkereskedők szelvény-hosszában hirdetik lovaikat még keresztény lapokban is. Így például a „Kathettilap“ minden számában olvasható Schönfeldnek hirdetése, ki borkereskedőnek és szőlőbirtokosnak nevezi magát, holott saját pinczével sem bir, kibérelt pinczéjében pedig aligha van összesen 2—3 hektoliter bora, szőlője meg pláne itt Villány környékén egy tenyérnyije sincs.

A kapás növények igen szépen fejlődnek; az árpa jövő héten sarló alá kerül, buza és rozs középtermést ígér, de az eső és szél a kövérebb földek terményét megdöntötte, a zab silány, talán javit rajta az eső.

Most az idő folyton hűvös. A réteket lekaszálták, de a sok eső következtében a fű nem száradhat s már 14 nap óta a réten hever. Pedig szénára nagy szükség volna, mert tavaly ugyancsak nagy szerepet játszott a takarmány közt a — szalma Bizzunk Istenben.

M. Á.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Nagysád** ma nagyon jól néz ki, — udvarol a báiban a gavallér egy nagyon is kaczer hölgynek. — Sajnálom hogy én is hasonló nem mondhatok önnek, jegyzi meg a nő. — Igen, mert nagysád nem tud úgy hazudni, mint én.

— **Önbecsülés.** Egy fiatal ember meg akarja küldeni a saját fényképét arájának. Borítékba teszi s a címet ráírva, ezt is odairja: „Minta érték nélkül.“

— **Alapos félelem.** Fősvény (inasához) Te gazember, mindjárt bezárlak! — Inas: Csak a pénzes ládába ne, mert akkor többé nem látom a napvilágot.

— **Rövidlátás.** Egy new-yorki újság írja: „Egy rövidlátó férj a napokban lakásán észre vesz egy nagy virágbokréttát a széken heverni. Hogy a virágokat az idő előtti elfonyadástól lehetőleg megóvja, az egész bokréttát vízzel telt edénybe helyezi. Fél óra múlva bejön a felesége és midőn meglátja a bokréttát, sikoltozva rogy össze s nyomban elájul. Rövidlátó férje ugyanis nejték virágokkal dusan díszített tavaszi szalmakalapját tette a vízzel telt edénybe

— **Egy képviselő** választókerületében járva, társaságba kerül, a hol a pletykázás is szöba jön. — Halgati: arany, — szól a képviselő. — Ugy önnek már eddig is igen sok aranya lehet; — jegyzi meg egyik választója.

— **„Itt nem esznek.“** — Kinában a kereskedők háromféle mértéket használnak; egyet a saját bevásárlásaihoz, egyet a közönséges emberek részére történő eladásokhoz és egyet a mértéknek utána nézni tudó, műveltebb vevők részére. De azért minden kereskedés ajtaja előtt ott díszlik ez ékes felirat: „Itt nem esznek.“

KÖZGAZDASÁG.

— **A Romániával folytatott vámháború** által fenyegetett erdélyi iparosok érdekében — mint értesülünk — a kereskedelmi miniszter a brassói főispánt leiratilag felhívta hogy lehető leggyorsabban eszközölje ki, hogy az ottani iparos-körök, névszerint az iparkamara és az érdekelte iparos-egyesületek bizalmi férfiakat válasszanak egy nagy központi kereskedelmi ügynökség létesítése czéljából melynek feladata lesz egyfelől konzumpiaczokat keresni a különféle erdélyi ipartermékeknek, másfelől pedig az iparosoknak a szükséges mintákat és megrendeléseket megszerelni. Ezekre az árukra, melyek csak az esetben lesznek az eladásra biztosan alkalmasak, ha azok az egyes konzumerületek számára a beszerzendő mintáknak megfelelően állítatnak elő, esetleg ne-

hézség nélkül kölesön is fog nyújtatni. A főfeladat most abban fekszik, hogy az eladásra valamely közvetítő közeg létesíthessék, a mi épen e központi kereskedelmi ügynökség felállításával szándékolatik elérteni. Az ügynökség költségeit egyelőre az állam fedezné. A postógyárosok részére szükséges zigáya-gyapjunak, valamint a bőröknek Orosz-Besszarabiából való behozatalát a kormány szigorú állategészségügyi rendszabályok szemmel tartásának kötelezettsége mellett az orsovai vámhivatalon át megengedte.

Budapesti tőzsde.

Érték-tőzsde.

— junius 23-án.

Lapunk zártakor jegyezték a következő árakat:

Magyar aranyjár. 4 ^o / _o	106.—
„ papírjáradék	95.—
Osztrák hitelrészvény.....	279.—
Magyar hitelbank.....	285.—
Jelzálogbank	128.—
Magyar földhitelintézeti zálog levél 4 ¹ / ₂ ^o / _o	99.75
Osztrák-magyar bank zálog levél 4 ¹ / ₂ ^o / _o	102.50
Cs. kir. kör. arany	584
20 frankos arany.....	10.03
Német márka	69.—

Gabona-tőzsde

A napok óta tartó eső az idejű termés iránti remények nagyrészét semmivé tette, habár még most nem lehet határozottan megállapítani a kár nagyságát. Hogy a tőzsdén a legrosszabbra is elvannak készülvé, az legjobban abból tűnik ki, hogy a gabonaárak jól tartották magukat, ha nem is szöktek fel.

Lapunk zártakor jegyezték:

Buza , bántási.....	76—81 kg.	7.80—8.40
„ tiszavidéki.....	76—81 „	7.70—8.15
„ pestvidéki.....	76—81 „	7.70—8.10
„ fejérmegyei.....	76—81 „	7.75—8.20
„ bácskai.....	76—81 „	7.70—8.35
„ északmagyarországi.....	76—81 „	7.40—7.80
rozsa	70—72 „	6.—6.10
árpa takarmány.....	60—63 „	5.10—5.30
„ égetni való.....	62—64 „	5.50—6.40
„ sörfőzdei.....	64—66 „	6.90—7.95
zab	39—41 „	6.—6.50
tengeri új bántási	75 „	5.15—5.20
„ másnemű.....	73 „	5.10—5.15
köles	—	4.40—4.90
káposzta repce	— kg.	— —
repce, új	—	— —

Marhavásár.

P o z s o n y, junius 21-dikén. A mai szarvas-marhavásárra 1328 drb hizott marhát hajtottak föl, köztük 1043 drb magyar ökröt, 272 drb német ökröt, 9 drb magyar tehenet, 4 drb német tehenet, 4 drb magyar bikát, 23 drb német bikát, — drb bivalyt. Élénk irányzat mellett a következő árak jegyeztettek: magyar ökör 51.— —60.— frt, német ökör 52—60 frt.

B é c s, junius 21-dikén Felhajtott 2809 darab, még pedig 936 magyar, 1432 lengyel és 441 német faj. Az üzlet lefolyása nehézkes volt, Az árak egyes esetekben 50 krtól 1 frtig emelkedtek. Fizettek: magyar ökör 50—58 frt, galicziai 49—56, német 50—60 frt.

Sertés-üzlet.

Budapesti sertésvásár. (A kőbányai sertéskereskedelmi-csarnok jelentése.) Junius 23-án. Az üzlet élénk. Magyar urasági öreg, nehéz 39.——40.—. Magyar urasági fiatal, nehéz 42.——42.50 közép 42.50—43.50, könnyű 43.— —44.—. Szedett nehéz 40.——41.—, közép 42.— —43.—, könnyű 43.——44.—. Szerbiai nehéz 41.——42.—, közép 41.——42.—, könnyű 41.50 —42.50. Romániai könnyű 42.—.

Szerkesztői üzenetek.

A. B. Miskolcz. Az új negyeddal.
M. A. Baranya. Köszönjük. Nem árt néha-néha még nagyobb ütlegekkel traktálni azt a z-ido gazembert.
Cz. R. Pozsony. Jövő héten visszafizetjük annak a „bocher“-nek a mi neki jár.

M. L. Helyben. Menjen az ur Hazafy Veray Jánoshoz, a nemzet költőjéhez s tanuljon ott, talán viheti még valamire a pegázusán, csak aztán igazi csacsi ne legyen — már t. i. az a min költő uram nyargal.

K. L. urnak Sarluska. Lehet, hogy még e hó folyamán egyik megbízottunk ott jelentkezik. Vegye pártfogásába az ügyet.

Z. F. Közegen. Sokba kerül már nekünk, de azért nem fogunk ellenkedni.

Felelős szerkesztő SZALAY KÁROLY.